

Arrest

nr. 166 931 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 december 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 december 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 05/08/2015

Op 26 november 2015 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 9u30 tot 12u17. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat Meester Nawal Alkhayat loco Samira Gazzaz was vanaf 10u07 op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent, en op 9 september 1976 in Bagdad bent geboren. U woonde vanaf uw geboorte in de Baya wijk in de stad Bagdad, dichtbij het gerechtsgebouw in het stadsdeel Karkh. U woonde daar sinds het overlijden van uw vader in 2011 samen met uw moeder en een broer. Ook uw andere broers woonden in de Baya wijk in Bagdad. U volgde vijf jaar lagere school in de Baya wijk en werkte als dagloner af en toe in de bouw en in het laden en lossen. U werkte later enkele jaren op de markt van Baya als verkoper van groenten en dit tot januari 2015. U trouwde in januari 2015 met R. S. N. die ook heel haar leven in Baya woonde. U werkte nadien ongeveer twee maanden in het tankstation van Baya, niet ver van de snelweg naar de luchthaven en de Amanat Bagdad. U werkte in het benzinestation samen met twee collega's A. en M. en was de enige verantwoordelijke voor de verkoop van brandstof. U stond in dienst bij de eigenaar van het tankstation.

U verklaarde dat in maart 2015 leden van een gewapende militie naar het tankstation kwamen waar u werkte. Ze wilden gratis tanken. U weigerde dit. Ze vroegen u om u aan te sluiten bij de militie, ze wilden u rekruteren. Op 25 maart 2015 kwamen vier gemaskerde leden van een militie een tweede keer langs en wilden gratis tanken. U weigerde dit opnieuw. Daarop bedreigden ze u mondeling met de dood als u daar zou blijven werken. U vermoedde dat dit leden van Asaieb waren, een sjiitische militie. Dit omdat uw collega's dat dachten. Uw baas was niet aanwezig tijdens het voorval en toen u hem er later die dag over aansprak zei hij dat hij u niet kon beschermen. Deze dag, 25 maart 2015, stopte u met werken. U ging niet naar huis maar verbleef bij een vriend in de Baya wijk. Tussen 25 maart en 5 april, toen u bij uw vriend woonde, kreeg u een dreigbrief bij u thuis. U wist niet hoe die brief daar terecht was gekomen. U zag de brief zelf niet maar uw moeder vertelde u erover. In de brief stond dat als u naar uw werk zou gaan men u zou vermoorden.

U verliet Irak op 5 april 2015 samen met uw vrouw, u nam het vliegtuig naar Turkije waar u verbleef bij de tante van uw vrouw. Op 15 mei hoorde u uw moeder en zij zei dat 'men' achter u gevraagd had in uw afwezigheid, u denkt de milities. U vertrok op 30 mei 2015 uit Turkije en reisde via Griekenland waar u een illegaal Belgisch paspoort kreeg van uw smokkelaar. U vloog hiermee van Athene naar Brussel op 17 juni 2015. Een dag later, op 18 juni 2015, vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: woonstkaart dd. 09/03/2013, identiteitskaart dd. 08/05/2011, nationaliteitsbewijs dd. 17/07/2012.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde te verklaren waarom u als sjiit vervolging vreest door sjiitische milities. U verklaarde bedreigd te worden door gewapende mannen die u tot tweemaal toe persoonlijk aanspraken op uw werk in het benzinestation waar ze gratis benzine wilden tanken. Deze militieleden zouden nadien bij uw moeder zijn langs geweest in het huis waar u woonde en een dreigbrief hebben achtergelaten (CGVS gehoorverslag pp.7-9). U gevraagd naar deze militie lijkt u echter niets over hen te weten. U hebt geen verdere informatie over hen en meent dat het om de Asaieb militie gaat omdat uw collega's u dat zeiden, niets meer en niets minder (CGVS p.6, 9). Verder kon u geen eenduidige verklaringen afleggen over wanneer u met deze gewapende mannen in contact kwam. Aanvankelijk verklaarde u, toen u gevraagd werd uw asielmotieven kort samen te vatten, dat u in het benzinestation aangesproken werd door een gewapende groepering, tien dagen later zouden ze een tweede keer zijn langsgewen. Even later stelt u dan dat deze mannen de dag na hun eerste bezoek alweer langskwamen. Vervolgens gaf u dan weer aan dat ze twee of drie dagen na hun eerste bezoek langskwamen om dan vervolgens aan te geven dat ze begin maart een eerste keer kwamen en een tweede keer op 25 maart langskwamen (CGVS p.3, 7-9). De vaststelling dat u hieromtrent geen meer coherentere verklaringen kunt afleggen, kan bezwaarlijk overtuigen.

Daarnaast zijn er nog een aantal elementen die de wenkbrauwen doen fronsen.

U verklaarde uw werk te hebben verlaten op de dag dat een gewapende militie u vroeg uw werk te verlaten en hebt daarmee hun wens ingewilligd. Op de vraag waarom u zich nog bedreigd voelde, verwees u enkel naar uw eerdere verklaring dat ze bij u thuis waren geweest en een dreigbrief achterlieten waarin u persoonlijk gevraagd werd uw werk te verlaten (CGVS p.11). Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u, die het werk heeft neergelegd en dus aan de eis van uw belagers bent tegemoetgekomen, toch nog verder door hen bedreigd werd. Verder dient aangestipt dat u de dreigbrief aan u gericht niet kon voorleggen als bewijs en u gevraagd naar de reden hiervoor gaf u aan dat u deze brief persoonlijk nooit had gezien (CGVS p.8). Uw moeder ontving de brief en bracht u van de inhoud op de hoogte. De brief werd niet bijgehouden omdat het om een gewone brief ging, zo stelt u (CGVS p.8). De vaststelling dat u deze brief als een gewone brief bestempelde wekt toch wel de nodige verbazing.

Dat u de brief niet zag, of zelfs niet bekeek doet verder ernstige twijfels rijzen over deze door u beweerde problematiek.

De geloofwaardigheid van deze door u beweerde problemen wordt nog verder ondermijnd door volgende vaststelling. In het eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat deze militieleden u wilden rekruteren (Vragenlijst CGVS vraag 5). Dit gaf u echter niet aan als asielereden bij het CGVS verhoor (CGVS pp.7-13). Pas na geconfronteerd te zijn met deze discrepantie verklaarde u dat u dit vergeten te vermelden was in dit CGVS gehoor (CGVS p.19), wat de geloofwaardigheid van deze bedreiging sterk onderuit haalt daar dit toch de essentie van uw relaas betreft en er van u kan verwacht worden dit spontaan te vermelden. Verder is ook uw houding bevreemdend. U verklaarde immers niet meer gevraagd te hebben aan uw collega's of zij nog problemen hadden ook al werden ze eveneens gevisieerd (CGVS p.10). Dit alles lijkt weinig aannemelijk daar informatie over hun situatie toch van belang is om uw eigen vrees te kunnen inschatten.

Verder is het opvallend dat u, gevraagd wie bij u inwoonde, aanvankelijk aangaf dat uw moeder en uw broer bij u inwoonden (CGVS p.4) en u vergat te vermelden dat ook uw vrouw bij u inwoonde sinds u getrouwd bent. Dat verklaarde u pas later in het gehoor toen er u specifiek om gevraagd werd. U vergoelijkte deze discrepantie door te stellen dat er u aanvankelijk niet gevraagd was of u gehuwd was (CGVS p.13). Deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen daar u expliciet aangaf enkel met uw moeder en broer thuis samen te wonen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande vaststelling wijzigen daar deze enkel aanwijzing bieden van uw identiteit en nationaliteit. Ook legde u geen bewijs voor dat u getrouwd bent of dat uw vrouw uit Mosul afkomstig is zoals u beweerde, buiten de vermelding dat u getrouwd bent op uw identiteitskaart die afgegeven is in 2011 terwijl u volgens uw verklaringen getrouwd blijkt te zijn in januari 2015 (CGVS p.13).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers

samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel aan dat hij vooreerst het niet eens met de conclusie dat de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, daarna acht hij het in ondergeschikte orde nodig dat de subsidiaire beschermingsstatus hem wordt toegekend. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker

om de bestreden beslissing te vernietigen, indien de Raad van mening is dat hij in de onmogelijkheid is om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zodat de Commissaris-generaal bijkomend onderzoek kan doen.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, stelt verzoeker dat de Commissaris-generaal zich niet tevreden kan stellen door zijn verklaringen af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie. Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal, als uit de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage, blijkt dat de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM zijn geschonden in Irak ten aanzien van verzoeker en ten aanzien van de bevolking in het algemeen. Hij stelt dat (i) het onbetwistbaar is dat Irak trotseert met uiterst gevaarlijke milities (o.a. Islamitische Staat in Irak en de Levant); (ii) IS als een terroristische groepering wordt beschouwd op internationaal vlak; (iii) de terreurdaden door IS begaan de meest fundamentele rechten van elk persoon schenden; (iv) eenieder het slachtoffer kan worden van hun wreedheid en dit zonder enige welbepaalde reden. Hij is van mening dat het voordeel van de twijfel moet worden toegepast. Hij acht zijn verklaringen plausibel, "constant" en zeer spontaan gedaan. Verzoeker aanvaardt de motivering met betrekking tot de beweerde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet: *"Dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoekers asielrelaas aangezien ze kennis heeft van de vragenlijst aan de welke verzoeker heeft beantwoord bij DVZ; Dat van als er van verzoeker gevraagd word al zijn motieven mee te delen, er van tegenpartij verwacht is dat zij op een oprechte manier het interview leidt; Dat verwerende partij pas op het uiterst einde van het gehoor de vraag stelt over de geëiste lidmaatschap van verzoeker bij de sjitische militie; Dat elk asielzoeker een uiterst kwetsbaar profiel heeft; Dat er rekening gehouden moet worden met de psychologische moeilijkheden in de welke ze zich bevinden zowel voor hun vlucht – vervolgingen en/of gegronde vrees voor vervolging – als wanneer ze in België aankomen; Dat het doel van een gehoor op het CGVS is na te gaan of een kandidaat-vluchteling een gegronde vrees heeft tegenover zijn land van herkomst; Dat om dat doel te bereiken, het CGVS een medewerkingsplicht heeft, de welke niet alleen inhoudt documenten te bestuderen om het asielaanvraag te staven, maar het CGVS ook verplicht om elke kandidaat-vluchteling te begeleiden gedurende zijn gehoor, dankzij de vragen die gesteld worden;"*. Verzoeker herinnert aan artikel 4, § 1 en § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en citeert uit het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19). Hij is van oordeel dat dit een onoprechte manier van werken is van de Commissaris-generaal en dat *"dit meer lijkt op een poging om verzoeker te willen betrappen en vervolgens de weigeringsbeslissing te kunnen rechtvaardigen – quod non."* Hij meent dat dezelfde conclusie moet worden gedaan tegenover het feit dat zijn vrouw bij hem thuis woonde. Bovendien stelt hij dat het feit dat zijn vrouw bij hem thuis woont of niet, niets verandert aan de bedreigingen die hij heeft meegemaakt.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, acht verzoeker dat er een duidelijke aanwijzing is dat hij een reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst, voornamelijk omwille van de aanwezigheid van verscheidene milities, onder andere IS waartegen zowel de Irakese staat als de internationale coalitie machteloos staan. Hij stelt dat de bestreden beslissing hiermee absoluut geen rekening heeft gehouden en zal bewijzen dat de situatie in Irak en meer bepaald Bagdad dramatisch is, dat er actueel in Bagdad een dermate graad van willekeurig geweld gaande is dat de loutere aanwezigheid in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor het leven van burgers. Hij baseert zich op 4 criteria die worden geassocieerd met de criteria die door de Commissaris-generaal werden gehanteerd. Hij licht toe als volgt:

"a. 1. HET BEGRIP VAN "GEWAPEND CONFLICT"

Het begrip van "intern gewapend conflict", waarnaar wordt verwezen in het artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, wordt noch bepaald door deze wet, noch door de voorbereidende werkzaamheden.

Sinds haar arrest van 08/07/2008, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de definitie van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië in verband met de zaak Tadic (Joegoslaviëtribunaal, Prosecutor v. Tadic, Interlocutory Appeal on Jurisdiction, Case No. IT-91-1-AR72 (2 oktober 1995), §70): "Er bestaat een gewapende conflict wanneer er [...] langdurige gewapend geweld plaatsvindt tussen overheden en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen binnen een staat".

Echter, verwerpt het Hof van Justitie van de Europese Unie deze aanpak, in haar arrest van 30/01/2014 "Aboubacar Diakité tegen CGVS": "met het oog op de toepassing van deze bepaling, dient het bestaan van een intern gewapend conflict te moeten worden aanvaard, wanneer er gevechten plaatsvinden tussen de reguliere strijdkrachten van een Staat en een of meer gewapende groepen of wanneer twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten, zonder dat het noodzakelijk zou zijn dat dit conflict omschreven dient te worden als een gewapend conflict van niet-internationale karakter onder

het internationaal humanitair recht en zonder dat de intensiteit van de gewapende confrontaties, het niveau van de organisatie van de strijdkrachten of de duur van het conflict het voorwerp zouden uitmaken van een afzonderlijke beoordeling van de mate van geweld die van kracht zou zijn in de betrokken gebied".

Bijgevolg, "omvat de definitie van het Hof een breed scala aan hypotheses", de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking tot "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling".

In casu, stelt verweerder niet in vraag het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad.

De Commissaris-Generaal beweert dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar aan het vechten zijn: ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie) en sjiiitische milities.

Er bestaat geen twijfel over het bestaan van gevechten: dit geweld in Bagdad vertaalt zich naar "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds".

a.2. HET BEGRIP "WILLEKEURIG GEWELD"

Verweerder meent dat de situatie, vandaag in Bagdad, niet van een dermate uitzonderlijk aard is opdat de willekeurig geweld ertoe zou leiden dat er gegronde redenen zouden bestaan om aan te nemen dat de eenvoudige aanwezigheid in deze regio zou volstaan opdat er een reëel risico zou bestaan om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon, in de zin van de voornoemde artikel 48/4 §2 c).

Hierna zal aangetoond worden dat er actueel in Bagdad een dermate graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor het leven van de burgers.

Er dient erop gewezen te worden dat het begrip van "willekeurig geweld" noch wordt uitgelegd in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht. De "Petit Larousse" van 1995 definieert "willekeurig geweld" als het geweld dat "slaat op willekeurige wijze, zonder onderscheid".

Bijvoorbeeld, stellen Konstantin De Haes en Jean-François Hayez, in hun boek "Le statut administratif des étrangers" (ADDE, 2009) dat de volgende oorlogsmisdaden als gevallen van willekeurig geweld dienen te worden beschouwd: willekeurige bombardementen, opzettelijke aanvallen op de eigendom of de burgerbevolking, vervolgingen, aanvallen wiens primaire doel is om terreur te verspreiden onder de bevolking (...) zelfmoordaanslagen tegen burgerdoelen (K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, ADDE, 2009, Nijvel, p.162).

Er dient dus te worden opgemerkt dat het de mate van willekeurig geweld dat wordt betwist door het CGVS om overeen te komen aan zijn definitie van subsidiaire bescherming.

Echter, zoals hieronder zal worden aangetoond, is er momenteel in Bagdad sprake van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden daar plaatsvond, en dus er is een reële kans op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers.

Ter gelegenheid van de zaak "Diakité", heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het belang onderstreept van het begrip "willekeurig geweld" in het kader van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot gewapende conflicten, verwijst het Hof verwijst naar het arrest "Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17/02/2009: "het bestaan van een dergelijke bedreiging kan uitzonderlijk worden geacht als bestaande te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict [...] een dermate hoog niveau hebben bereikt dat er gegronde bestaan om aan te nemen dat een burger dat teruggestuurd wordt in het betrokken land of, in voorkomend geval, in de betrokken regio, louter doorzijn aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico oploopt om aan voornoemde bedreigingen te worden onderworpen".

Geen verdere begeleiding wordt gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te helpen dit niveau van geweld concreet te evalueren.

"De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot wijdverbreid geweld is leerzaam op dit punt", en in het bijzonder haar arrest van 28/06/2011 "Sufi en Elmi tegen VK". Bij deze aangelegenheid heeft het Hof uitspraak gedaan over het risico van schending van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling) in geval van verdrijving naar Somalië: "Een algemene geweldsituatie vertoont een voldoende graad van intensiteit om dergelijke risico te vertonen slechts "in de meest extreme van gevallen". De volgende criteria zijn relevant (maar niet uitputtend) voor het bepalen van de mate van intensiteit van een conflict: of de partijen bij het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die het risico van mogelijke burgerslachtoffers doet verhogen, of als ze rechtstreeks burgers als doelwitten nemen; de herhaaldelijke aard van het gebruik van dergelijke methoden of tactiek tussen de partijen in het conflict; de gelokaliseerde- of verlengde aard van de gevechten; ten slotte het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten".

Hoewel het begrip "willekeurig geweld", dat wordt genoemd in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip "algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens ", zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant.

Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst.

In casu, is er sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Bagdad dat van aard is om een reële risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS.

We zullen de vier criteria hernemen die door het EVRM werden opgesomd (A, B, C en D) en we gaan ze associëren met de criteria die door het CGVS werden aangenomen (deze zijn vermeld tussen haakjes) om aan te tonen dat willekeurig geweld zonder twijfel in Bagdad is aanwezig.

Er dient benadrukt te worden dat én de CGVS en het Europees Hof voor Rechten van de Mens stellen dat deze vier criteria cumulatief zijn.

A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat "de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig".

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website "Iraq Body Count" (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: "Rockets, gunfire, car bomb, IEDs, etc".

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:

1. 13/11/2015: Zelfmoordaanslag in een begrafenisplechtigheid: privé-eigendom, gericht op burgers.
2. 08/11/2015: Zelfmoordaanslag in een drukke markt in Kiara (Bagdad). Het doen ontploffen van een bom in een zeer drukke markt toont duidelijk aan dat burgers een directe doelwit vormen voor de terroristen. Deze aanval is werd ook vermeld in het laatste rapport van het ISW (Institute for the Study of War): Deze kaart vermeldt dat ISIS een aanslag heeft gepleegd in de wijk van Sadr City.
3. 26/10/2015: 14 mensen komen om in een zelfmoordaanslag.
4. 30/10/2015: 24 mensen komen om in Camp Hurriya ten gevolge van een raketaanval.
5. 05/10/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.
6. 03/10/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag tegen een sjiiitische schrijn: Akte tegen een religieuze plaats die duidelijk is gericht tegen burgers.
7. 21/09/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.
8. 17/09/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag.

Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als intens.

De COI Focus Irak van 06/10/2015 geeft het aantal "ernstige" aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.

Aldus, voor 2013, werden 48 aanvallen werden, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 31 aanvallen. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van dezelfde jaar.

Daarnaast weergeeft de site "Iraq Body Count" elke dag de aanslagen die gepleegd werden in de belangrijkste steden van Bagdad, over een periode van 18 weken (van 07/07/2015 tot 13/11/2015 in andere woorden 129 dagen).

Voor elk van deze dagen, zonder uitzondering, kan men zien dat een aanval in Bagdad plaatsvond met altijd minstens 3 doden. Er vonden zich dus in Bagdad 129 aanslagen plaats in 129 dagen (zonder dat men hier stilstaan op het feit of deze aanvallen als ernstig of met kunnen worden beschouwd). Wij vertrekken bovendien vanuit het principe dat wanneer er minstens 3 burgers omkomen, de aanval kan worden beschouwd als "ernstig", aangezien de aanval het leven nam van een burger en dit elke dag gedurende 129 opeenvolgende dagen.

Gezien deze cijfers kunnen we niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad.

Als we verwijzen naar de recente aanslagen van 13/11/2015 in Parijs en de omvang dat een dergelijke drama heeft genomen in de hele westerse wereld, moet niet de dagelijkse aanslagen in Bagdad minimaliseren.

Het is daarom noodzakelijk om dezelfde gegevens te vergelijken, anders is alle evenredigheidsverhouding zinloos: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 06/10/2015 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevluht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met ernstig. Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld waardoor dit dodelijkste jaar sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km².

Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/databas/>).

0 Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.

0 2014 is het dodelijkst jaar met 18.236 overledenen

0 Voor 2015 tellen we 12.811 doden in november 2015.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren (2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin 2015 (dat nog niet voltooid is) al meer dodelijke slachtoffers kent dan het gehele jaar van 2013 en overtreft de laatste 6 maanden van 2013, in termen van het aantal slachtoffers dat omgekomen zijn (6639 overledenen over de laatste 6 maanden van 2013, met andere woorden een gemiddelde 1106 slachtoffers per maand - 12.811 zijn omgekomen tot op 15/11/2013 met andere woorden een gemiddelde 1220 slachtoffers per maand) vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: "het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde. Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL)".

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJNVAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: "Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist".

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt honderden doden en gewonden per maand.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld.

Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

§ In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC) somt elke dag alle slachtoffers in en dus ook in Bagdad "Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others".

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

0 16/11/2015 :13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; 13/11/2015 : 32, 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 :16 ; 01/11/2015 - 09/11/2015 : 75 ; 163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosiefin het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: "Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad. De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in elke grote stad in Irak de buurt van een veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

§ In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.050 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. in Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015.

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een aui o om bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explsieve jas e zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van belangrijkste toegangspunten tot het sjiiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag.

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015 van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

§ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015.

§ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

§ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls»-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alle de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapend begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen met heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding: van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen"

(<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-e-drt-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben ?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie".

7. Overwegende dat, verzoeker heeft de tegen hem geuite doodsbedreigingen meegedeeld gedurende zijn interview, zowel bij DVZ als op het CGVS;

Dat de bedreigingen geuit werden door gewapende sjjiitische milities;

Dat ze van verzoeker eiste dat hij zijn werk stop zette en dat hij zich bij hen voegde;

Dat verzoeker heeft uitgelegd dat dit de normale werkwijze was van de milities om mensen te rekruteren;

Dat aan de vraag "Waarom zou men dat vragen aan u?" en "Waarom vroeg men u om hen te vervoegen?" verzoeker duidelijk heeft geantwoord dat van éénieder jonge man geëist wordt dat hij de militie vervoegd (gehoorverslag, p. 19);

Dat de mensen slechts twee oplossingen hebben, zich erbij vervoegen of vluchten aangezien de Staat in de onmogelijkheid is hen te beschermen tegen de wreedheid van de extreem religieuze militie in Irak en meer bepaald Bagdad;

Dat deze onmacht van de Irakese overheid niet betwistbaar is;

Dat verzoeker met zijn woorden en emoties duidelijk maakt dat de algemene situatie in Bagdad terreurachtig is;

Dat omwille deze algemene gewelddadige en oorlog-achtige situatie, verzoeker op elk moment, enkele en alleen maar door zijn aanwezigheid, onder een bom kan vallen of de gruwelijkheid van één of meerdere van de vele aanwezige militie kan ondergaan;

Dat verzoeker duidelijk bewijst dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad een reden van zijn vlucht uit Irak is;

8. Overwegende dat een gewapend conflict die niet een internationaal karakter heeft bestaat, conform artikel 3 gemeen aan de Verdragen van Geneve van 12 augustus 1949, als, ofwel, het leger van een regime en gewapende groeperingen die onafhankelijk zijn van de regering, ofwel, meerdere gewapende groeperingen die onafhankelijk zijn van de staat en tegen de welke de regering onmachtig is tegen elkaar een gewapende strijd leiden (ICRC "Comment le terme "Conflit armé" est-il défini en droit international humanitaire ? Comité international de la Croix-Rouge (CICR), Prise de position», mars 2008, <https://www.icrc.org/fre/assets/files/other/opinion-paper-armed-conflict-fre.pdf>);

Dat België op 3 september 1952 tot de Verdragen van Geneve van 12.8.1949 heeft toe getreden, en Irak op 14.02.1956;

Dat "De Verdragen van Genève van 1949 alsmede de Aanvullende Protocolen van 1977 bij deze Verdragen bevatten een bepaling die in geen ander verdrag is terug te vinden: de Staten verbinden zich ertoe dat ze de Verdragen niet alleen zullen naleven maar dat ze de naleving ervan ook zullen afdwingen" (http://diplomatie.belgium.be/nl/Beleid/beleidsthemas/mensenrechten/specifieke_kwesties/internationaal_humanitair_recht/tenuitvoerlegging_en_eerbiediging/);

Dat in Bagdad enerzijds, het Irakees leger tegen ISIS en tegen de sjiitische milities de strijd leidt, en anderzijds, de sjiitische milities de strijd tegen ISIS leiden;

Dat "Pour distinguer un conflit armé, au sens de l'article 3 commun d'autres formes de violence moins graves, tels des troubles intérieurs et des tensions internes, des émeutes ou des actes de banditisme, la situation doit atteindre un certain niveau d'affrontement. On reconnaît habituellement que la limite inférieure fixée à l'article 1, par. 2, PA II, qui exclut les tensions internes et les troubles intérieurs de la définition du CANI, s'applique également à l'article 3 commun. A cet égard, deux critères sont généralement utilisés:

- Premièrement, les hostilités doivent atteindre un niveau minimal d'intensité. Ce peut être le cas, par ex. lorsque les hostilités ont un caractère collectif ou lorsque le gouvernement est obligé d'avoir recours à la force militaire contre les insurgés, plutôt qu'aux simples forces de police.

- Deuxièmement, les groupes non gouvernementaux impliqués dans le conflit doivent être considérés comme des « parties au conflit », c'est-à-dire qu'ils doivent disposer de forces armées organisées. Ce qui signifie, par ex., que ces forces doivent être soumises à une certaine structure de commandement et qu'elles doivent avoir la capacité de mener des opérations militaires durables.

(ICRC "Comment le terme "Conflit armé" est-il défini en droit international humanitaire ? Comité international de la Croix-Rouge (CICR), Prise de position, mars 2008, <https://www.icrc.org/fre/assets/files/other/opinion-paper-armed-conflict-fre.pdf>)

(Vrije vertaling: "Dat, om een gewapend conflict, in de zin van artikel 3 gemeen, te onderscheiden van de andere vormen van minder ergere geweld, o.a. interne rellen en interne spanningen, oproer of georganiseerde misdadigheden, moet de situatie en zekere niveau van confrontatie behalen. Men erkent dat het lager niveau vastgesteld door artikel 1, par. 2 van de AP II, de welke de interne spanningen et interne rellen uitsluit van de definitie van een CANI (niet internationaal gewapend conflict), ook van toepassing is in het kader van artikel 3 gemeen. In dit opzicht worden twee criteria gebruikt:

- Ten eerste, de vijandigheden moeten een minimumniveau van intensiteit behalen. Dat kan gebeuren wanneer, bv. de vijandigheden een collectief karakter hebben of wanneer de regering verplicht is zijn leger te mobiliseren tegen de oproerkrakers, de rebellen, in plaats van zijn politiediensten,

- Ten tweede, de in het conflict betrokkene niet-gouvernementele groeperingen moeten als "conflict partijen" beschouwd worden, dus, dat ze van een georganiseerde gewapende strijdkrachten beschikken. Dat betekent dat, bv. deze strijdkrachten aan een zekere structuur onderworpen zijn en dat ze over de capaciteiten beschikken om militaire operaties op een duurzame wijze te leiden);

9. Overwegende dat verwerende partij schrijft.

(citaat bestreden beslissing p. 4)

Dat verwerende partij erkent, dat de veiligheidssituatie in Bagdad "complex, problematisch en ernstig is" (beslissing, p. 4), en dat, o.a. "het aantal burger die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld" - tegenpartij blijkt dus uitdrukkelijk te erkennen dat er in Bagdad willekeurig geweld plaats vind, wat één van de motieven is tot de erkenning van de subsidiaire bescherming conform de Vreemdelingenwet "het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten";

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij niet weet van waar tegenpartij haalt dat al die elementen cumulatief onderzocht zouden moet worden om, ten slotte, een subsidiaire bescherming te kunnen

verlenen, en dit des te meer dat verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat het geweld in de provincie Bagdad "plaatsvindt in hoofdzaak onder de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds" (beslissing, p. 4);

Dat, ter herinnering, een conflict als intern gewapend conflict word conform artikel 3 gemeen aan de Conventie van Genève van 1949, indien de oorlogshandelingen plaatsvinden tussen het leger en gewapende groeperingen ;

Dat in Irak en in Bagdad zulke oorlogshandelingen plaatsvinden;

Dat het Iraakes leger en het internationaal coalitie er aanwezig zijn en trotseren, dagelijks, met de vele gewapende milities;

Dat deze oorlogshandelingen duizenden doden veroorzaakt;

Dat het grote meerderheid van de slachtoffers gewone burgers zijn die zijn omgekomen enkel en alleen omwille hun aanwezigheid in Bagdad ("COI Focus - Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, p. 14");

Dat de gegevens hierboven ontwikkeld (p. 10 -19), dit bevestigen ;

Dat tegenpartij zelf schrijft "Uit de zelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist"; (wij onderlijnen)

Dat het dus onbetwistbaar is dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat "er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet" (beslissing p. 4);

Dat verzoeker nogmaals herhaalt dat de subsidiaire bescherming toegekend is indien :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

10. Overwegende dat tegenpartij een document « COI Focus - Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" in het administratief dossier toevoegt;

Dat volgens verwerende partij, alhoewel Bagdad geconfronteerd is met een zekere niveau van geweld en dat men "honderden doden oer maand" telt, is de situatie er niet zo dramatisch dat het louter feit voor een burger er aanwezig te zijn, de risico veroorzaakt tot een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (artikel 48/4, §2, c° Vreemdelingenwet);

Dat verzoeker volgende paragrafen van het document naar voren wens te brengen die de conclusie van tegenpartij tegenspreken:

"Vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS tegen het Iraakse leger en de sjiitische milities ende provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala duidt het United Nations Assistance Mission Iraq (NUAMI) de conflictensituatie in Irak sedert 2014 aan als een intern gewapend conflict", document, p. 6

(Wij onderlijnen)

"Volgens het Insitutefor The Study of War is de oorlogvoering van ISIS "hybrid", en combineert de organisatie conventionele oorlogsvoering met guerrilla-technieken en terrorisme. Naargelang de strategische doelstellingen en haar strekte wisselt ISIS tussen de verschillende methodes en slaagt er ook In om deze te combineren, bijvoorbeeld door een reeks gecoördineerde zelfmoordaanslagen in een stad net voor een grootschalige conventionele aanval. In Bagdad kiest ISIS momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen", document p. 8

"De van ISIS-dreiging moet worden gemeten aan de capaciteit van de organisatie om in de hoofdstad te infiltreren en gecoördineerd toe te slaan. Gezien het feit dat iedere maand nog talrijke bomaanslagen gebeuren in Bagdad (en talrijke andere bommen tijdig kunnen worden ontmanteld), en deze zo goed als uitsluitend aan ISIS worden toegeschreven is het duidelijk dat ISIS nog steeds over de capaciteiten beschikt om terreur aanvallen in de hoofdstad uit te voeren (...)", p. 8

"De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad is volgens het team voor Irak vna het Institute of The Study of War veranderd: geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders met infantiwapens meer, maar frequentie, vaak mindere zware aanslagen. De tactiek van kleinere Improvised Explosive Devices (IED's) maakt volgens het Institute of The Study of War op langere termijn ook veel slachtoffers", p. 8

"Uit de verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen m{et springstof, deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soenitische groeperingen). Volgens de gezaghebbende medewerker bij een internationaal organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de

milities straffeloos te werk gaan en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig te doen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie", p. 9

(Wij onderlijnen)

"Het aantal aanslagen met explosieven in de hoofdstad is echter niet afgenomen. Uit analyse van beschikbare bronmateriaal blijkt dat ISIS meer is overgeschakeld op andere methodes, met name bembommen en zelfmoordvesten. Ook deze aanslagen worden gericht op plaatsen zoals winkels, restaurants, cafés en markten, om een maximaal aantal burgers te treffen", document p. 11

"De aanvallen met explosieven zijn hoofdzakelijk op burgers gericht (...). Volgens een gezaghebbende medewerker van een internationale organisatie in Bagdad mikken de aanslagen door ISIS op plaatsen waar zich veel burgers bevinden, en lijken ze minder vaak echt gericht", document p. 14

"Uit de beschikbare informatie kunnen geen duidelijk veilige of onveilige zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn een wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone)", document, p. 16

(Wij onderlijnen)

Dat de samenvatting van het document, m.b.t de veiligheidssituatie in Bagdad, vanzelfsprekend is:

"Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering ende veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de in de stad prominent aanwezige sjiitische militieën een belangrijke machtsfactor. (...). ISIS is nog altijd actief in Bagdad, door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad wordt regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de zeer talrijke controleposten van de politie, leger en militieën maken deze aanslagen dagelijks slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld bedraagt iedere maand om en bij de 300 doden en 700 gewonden. Dit cijfer blijft sinds begin 2015 stabiel. Er zijn iets minder spectaculaire aanslagen met zware autobommen, maar dit wordt gecompenseerd door een groter aantal aanslagen met kleiner hoeveelheden springstof. De slachtoffers zijn in het overgrote meerderheid burgers (...). Er zijn geen duidelijke geografische verschillen vast te stellen: het geweld treft heel Bagdad en er is geen wijk die, gespaard blijft van aanslagen.", document, p. 21

(Wij onderlijnen)

Dat deze samenvatting ook de vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006 – 2007 meedeelt;

11. Overwegende dat er twee hoofdtypen van geweld bestaan in Bagdad, nl ("COI Focus — Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad", p. 10):

- *Aanslagen met explosieven die het werk zijn van ISIS,*
- *Ontvoeringen, schietpartijen en moorden die het werk zijn van de sjiitische partijen, leden van sjiitische militieën en/of criminele bendes;*

Dat "De aanvallen met explosieven zijn hoofdzakelijk op burger zijn gericht" ("COI Focus - Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad", p. 14);

Dat het COI Focus document een conclusie trek uit de welk blijkt dat het geweld in Bagdad vooral slachtoffers maakt tussen de burgers, zowel sjiieten als soennieten COI Focus - Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad", p. 15);

Dat verwerende partij beweert dat men moet nagaan of de burgers het doelwit zijn van de terreur akten en andere aanslagen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming,

Dat het document "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" bevestigt dat elke burger een doelwit is aangezien het geweld er willekeurig is;

Dat men maandelijks, bij de burgers, 300 doden telt en 700 gewonden;

Dat verwerende partij ook beweert dat het functioneren van het publieksector een duidelijke aanwijzing is dat het leven in Bagdad zo goed als normaal kan doorgaan;

Dat nochtans, volgens het eigen COI Focus document van tegenpartij, "zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 - 2007 viel het openbare leven in de stad niet stil";

Dat het functioneren van het openbare leven dan ook geen objectieve en onbetwistbare aanwijzing kan zijn tot het bestaan of niet van een ernstige bedreiging voor het leven van een burger in Bagdad als gevolg van een willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c° van de Vreemdelingenwet, en dit ten meer dat hetzelfde COI Focus document duidelijk schrijft dat "in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden" en "kunnen de militieën straffeloos te werk gaan en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie" ("COI Focus-Irak, De veiligheidssituatie, in Bagdad, p. 9);

12. Overwegende dat een gewapend conflict die niet een internationaal karakter heeft bestaat, conform artikel 3 gemeen aan de Verdragen van Geneve van 12 augustus 1949, als, ofwel, het leger van een regime en gewapende groeperingen die onafhankelijk zijn van de regering, ofwel, meerdere gewapende groeperingen die onafhankelijk zijn van de staat en tegen de welke de regering onmachtig is, tegen

elkaar een gewapende strijd leiden (ICRC Comment le terme "Conflit armé" est-il défini en droit international humanitaire ? Comité international de la Croix-Rouge (CICR), Prise de position, mars 2008, <https://www.icrc.org/fre/assets/files/other/opinion-paper-armed-conflict-fre.pdf>);

Dat België op 3 september 1952 tot de Verdragen van Geneve van 12.8.1949 heeft toe getreden, en Irak op 14.02.1956;

Dat "De Verdragen van Genève van 1949 alsmede de Aanvullende Protocolen van 1977 bij deze Verdragen bevatten een bepaling die in geen ander verdrag is terug te vinden: de Staten verbinden zich ertoe dat ze de Verdragen niet alleen zullen naleven maar dat ze de naleving ervan ook zullen afdwingen" (http://diplomatie.belgium.be/nl/Beleid/beleidsthemas/mensenrechtjen/specifieke_kwesties/internationaal_humanitair_recht/tenuitvoerlegging_en_eerbiediging/);

Dat in Bagdad enerzijds, het Irakees leger tegen ISIS en tegen de sjiitische milities de strijd leidt, en anderzijds, de sjiitische milities de strijd tegen ISIS leiden;

Dat om een gewapend conflict, in de zin van artikel 3 gemeen, te onderscheiden van de andere vormen van minder ergere geweld, o.a. interne rellen en interne spanningen, oproer of georganiseerde misdadigheden, moet de situatie en zekere niveau van confrontatie behalen.

Men erkent dat het lager niveau vastgesteld door artikel 1, par. 2 van de AP II, de welke de interne spanningen et interne rellen uitsluit van de definitie van een CANI (niet internationaal gewapend conflict), ook van toepassing is in het kader van artikel 3 gemeen. In dit opzicht worden twee criteria gebruikt:

- Ten eerste, de vijandigheden moeten een minimumniveau van intensiteit behalen. Dat kan gebeuren wanneer, bv. de vijandigheden een collectief karakter hebben of wanneer de regering verplicht is zijn leger te mobiliseren tegen de oproerkraaiers, de rebellen, in plaats van zijn politiediensten,

- Ten tweede, de in het conflict betrokkene niet-gouvernementele groeperingen moeten als "conflict partijen" beschouwd worden, dus, dat ze van een georganiseerde gewapende strijdkrachten beschikken. Dat betekent dat, bv. deze strijdkrachten aan een zekere structuur onderworpen zijn en dat ze over de capaciteiten beschikken om militaire operaties op een duurzame wijze te leiden (ICRC "Comment le terme "Conflit armé" est-il défini en droit international humanitaire ? Comité international de la Croix- Rouge (CICR), Prise de position, mars 2008, <https://www.icrc.org/fre/assets/files/other/opinion-paper-armed-conflict-fre.pdf>);

Dat,

□ Het minimumniveau van intensiteit van de gewelddadige strijden die in Bagdad plaats vinden moeilijk betwistbaar is aangezien verwerende partij erkent dat er maandelijks honderden doden te tellen, zijn en dat het administratief dossier spreekt over 300 doden en 700 slachtoffers per maand

□ De Irakese regime gedwongen is om zijn leger te mobiliseren, zowel in Bagdad als in de rest van het land, om de vele soennitische milities, de sjiitische milities en ISIS te bestrijden,

□ Zowel de sjiitische milities als ISIS als een "partie au conflit" moet beschouwen worden aangezien deze gewapende groepering uiterst goed georganiseerd zijn, dat ze een welbepaald hiërarchie hebben en dat ze de capaciteiten hebben om gewapende en militaire operaties op lange termijn door te brengen,

Dat conform artikel 3 gemeen aan de Conventies van Geneve van 1949, het conflict in Bagdad, zoals beschreven in het document "COI Focus - Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van oktober 2015, een intern gewapend conflict is;

Dat het tegengestelde beweren is een ontkenning van de werkelijkheid;

Dat tegenpartij nochtans concludeert "Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare Informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u door uw louter aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet";

Dat zulke conclusie tegenstrijdig is, zowel met het door verwerende partij meegedeeld informatie in het administratief dossier, en meer bepaald met het document "COI Focus - Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad", als met het hogervermelde analyse gedaan m.b.t. het bestaan van een intern gewapend conflictsituatie in Bagdad en de verklaringen van verzoeker;

Dat de vele en verschillende type aanslagen in Bagdad, de willekeurig doelwitten van de milities en het leger en het heel groot aantal maandelijks burgerslachtoffers wel degelijk en concreet een risico aantoon dat verzoeker "een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet, louter en alleen omwille van zijn aanwezigheid in het Irakees hoofdstad;

Dat op 11.01.2015 alweer aan terreuraanslag plaats vond (stuk 3);

Dat ten gevolge, verwerende partij de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij niet kan ontkennen;

c) Conclusie met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming

1. Overwegende dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is zowel met de door verwerende partij meegeede informatie in het administratief dossier, en meer bepaald met het document "COI Focus - Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" als met het hogervermelde analyse gedaan m.b.t. het bestaan van een intern gewapend conflictsituatie in Bagdad (p. 10 -19 en p. 22 - 25), en met de verklaringen van verzoeker;

Dat ten gevolge, tegenpartij zijn formele motiveringsplicht zoals bepaalt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de administratieve beslissingen, schendt,

Dat de subsidiaire bescherming aan verzoeker toegekend moet worden;

Dat, in geval Uw Raad over meer informatie moet beschikken, de bestreden beslissing ten minste vernietigd moet worden;"

2.1.2. Op de zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een "dreigbrief" ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.

2.2. In zoverre het enig middel van het verzoekschrift doelt op onregelmatigheden die niet door de Raad kunnen worden hersteld, in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, worden deze bij voorrang onderzocht.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreft, merkt de Raad op dat dit middelonderdeel geen verdere toelichting heeft, zodat het onontvankelijk is.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.4. Onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Asielkwalificatierichtlijn, waar verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Asielkwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de richtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de Commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten, alwaar verzoeker *in casu* in gebreke blijft gelet op het feit dat hij nog steeds geen verklaring kan geven voor het

feit dat hij een asielmotief (gedwongen rekrutering) en een relevant element (samenwoont met zijn echtgenote) niet spontaan vermeldde tijdens het CGVS-interview. Een schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt niet aangetoond.

Verzoeker betwist overigens de motieven die kern van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten niet:

(1) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als sjiit wordt geïdoleerd door de sjiitische milities. Hij legt daarover bovendien geen coherente verklaringen af.

(2) Verzoeker kon de dreigbrief niet voorleggen, heeft nooit zelf deze brief gelezen en deze werd niet bijgehouden, omdat het een gewone brief was.

Deze vaststellingen, alsook de motivering betreffende de documenten, zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker verwijst naar psychologische problemen, betreft het een loutere bewering die niet verder wordt gestaafd.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het plegen van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn beweerde profiel van slachtoffer van een sjiitische militie, waarmee hij echter de voorgaande vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De fotokopie van de dreigbrief die bij aanvullende nota ter zitting werd voorgelegd kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Dergelijke fotokopieën kunnen immers gemakkelijk worden gemanipuleerd, zodat aan het stuk en hetgeen hierop wordt afgebeeld geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit geldt des te meer nu verzoeker tijdens het CGVS-interview verklaarde dat hij de dreigbrief niet bijhield, omdat het maar om "een gewone brief" ging (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8). Hoe dan ook kan het Arabischstalige document door de Raad niet in aanmerking worden genomen omdat ze, zoals voorgeschreven in artikel 8 van het PR RvV, niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Gelet op het voorgaande voldoet verzoekers asielrelaas niet aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel vervat in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De toelichting over de criteria van artikel 3 van de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 inzake het bestaan van een gewapend conflict is bijgevolg niet dienstig, zoals verzoeker ook in het verzoekschrift initieel bevestigt.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn: "28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt

deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen “doodstraf”, “executie” en “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een “ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een “bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een “internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, “willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip “individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term “normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; –

bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. *Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."*

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM 17 juli 2008, *N.A. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, § 115, ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 226, en EHRM 20 december 2011, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12. In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 geschreven over "*een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied*". Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Asielkwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet "*reëel*" dient te zijn. Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de

informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tot slot, met het aanhalen van bepaalde paragrafen uit de COI Focus dat zijn conclusie dient te worden tegengesproken. In zoverre verzoeker zich in dit kader baseert op zijn vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007, merkt de Raad op dat verzoeker verklaard heeft dat hij altijd op hetzelfde adres in Bagdad heeft gewoond. In deze omstandigheden dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing. Stuk 3 werd niet gevoegd bij het verzoekschrift, zodat verzoeker er niet dienstig naar kan verwijzen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP

